

چکیده

مقدمه

داروسازی به عنوان یک علم مستقل در کنار علم پزشکی قرار دارد، و این پژوهش به بررسی این شاخه‌ی علمی در دوره‌ی آل بویه و آل کاکویه میپردازد. در گذشته علم داروسازی و گیاهشناسی از فروع علم طب به شمار میرفت و در دوران تمدن اسلامی به آن صیدله و داروخانه را صیدلان میگفتند. در این دوره داروشناسان متخصصی از ایران به بغداد کوچ کردند و این شاخه علمی در طب اسلامی به شکوفایی درخشانی رسید؛ این دوره را باید دوره‌ی احیای فرهنگی در عهد آل بویه نامید. همزمان با آل بویه و کاکویه در ایران و بین

النه‌رین، خلافت بنیعباس 696 10 (۲ ق) در بین‌النه‌رین، سامانیان 049 (۲ ق 61) در - - ماوراء‌النهر و خراسان و غزنویان 910 (099ق) در شرق ایران، شمال هند و بعدها در خراسان- حکومت میراندند که هر کدام به نوعی از آبشخوران علمی و مروجان دانش بودند؛ آل بویه و آل کاکویه توانستند ایرانیان داروشناس، حکیم و دانشمند را به سمت خود جلب نمایند و بدین ترتیب جایگاه تمدن اسلامی را به حد‌اعلایی برسانند، بوعلی‌سینا، علیبنعباس اهوازی، ابن‌مندیویه و ابنیطلان از ستارگان این تمدن بودند. جایگاه طلایی علم داروسازی در این برهه‌ی مهم از تاریخ ایران با دو سلسله‌ی حکومتی آل بویه و آل کاکویه و خلافت بغداد به نیکویی گره خورده است.